

איש לרעהו

לקט אמרות חז"ל
רעיונות, עובדות
והנהגות מגדולי
ישראל,
על מדות טובות
שמביאות לאהבת
הזולת הנלמדות
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל – רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402
טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812 דוא"ל: paypal: ahavemet@012.net.il

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש טז טבת תשע"ז: הדלקת נרות: ירושלים 4:21 תל-אביב: 4:35 חיפה: 4:24 מוצאי שבת: ירושלים: 5:36 תל-אביב: 5:38 חיפה: 5:35 ר"ת: 6:14

פרשת זיחי

צדקה מן המשובח

מעלה נשגבה לתת צדקה לעניים מן המשובח!

נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך" ... (פרק מט-כ)

כלומר: "מאשר" – כל אדם מישראל ילמד לקח מאשר – "שמנה לחמו" – המאכלים השמנים והדשנים ביותר, נדמו לו כך, בפרוסת לחמו הפשוטה. הוא לא דרש אוכל משובח ו"יוקרתי" יותר מאשר "לחם לאכול". ברם "והוא יתן" – כאשר בא ליתן צדקה לעניים. אזי "מעדני מלך" – נתן את המאכלים הטובים והמשובחים ביותר. כך ראוי לנהוג כל אדם מישראל. לעצמו זיחי חיים פשוטים וצנועים, ואילו צדקה יתן מן הטוב והמשובח ביותר (עפ"י מש"ת).

וכפי שכתב הרמב"ם (הלכות איסור מזבח פ"ז-יא) "הרוצה לזכות עצמו, יכוף יצרו הרע וירחיב ידו, ויביא קרבנו מן היפה והמשובח ביותר שבאותו המין שיביא ממנו... הוא הדין בכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, שיהיה מן הנאה והטוב... וכן הוא אומר כל חלב לה'."

נראה פשוט מדברי חז"ל והרמב"ם, שהמצוה להביא מן היפה והמשובח ביותר, אינו מצטמצם רק על עצם הדבר שנותן שיהיה מן המשובח, אלא גם על דרך וצורת הניתנה, שתהיה משובחת ביותר לטובת המקבל, כגון לתת לו באופן שלא יתבייש, וכפי שמספרים חז"ל בגמרא ירושלמי (פאה פ"א ה"ו) על רבי יונה שכאשר היה רואה עני בן טובים שירד מנכסיו היה אומר לו: שמעתי עליך שנפלה לך ירושה ממקום אחר, לכן קח ממני כעת את סכום הכסף שאני מלוה לך על מנת שתפרע לי בעת שתגיע אליך הירושה, ואח"כ היה מודיעו שמשאיר לו את הכסף במתנה...

וכן שתהיה נתינתו משובחת ביותר גם כלפי שמיא, וכפי שמבאר רבינו בחיי זצ"ל את הפסוק במשלי (כ-ז) "מתהלך בתומו צדיק" והיינו שיעשה החסד וההטבה לא להתגדל ולהתפאר בהם בעיני הבריות. שכן כל מי שמפרסם מעשיו הטובים ומשתבח בהם, הרי זה חוטא, ויש בזה ב' רעות. האחד, שמתגאה בדבריו. והשני, שהוא מבייש ומכלים למי שקיבל הצדקה ממנו.

דוגמא נוספת של נתינה משובחת, כפי שכתב רבי יהודה החסיד ז"ל (בספר חסידים - תתראה): "יש צדקה, שאינה נראית כצדקה, והוא לפני הקב"ה צדקה מעולה. כגון עני, שיש לו חפץ למכור, או ספר שאין חפצים לקנות, ואדם קנהו מידו..."

משכיל אל דל...

מהמעשה שלפנינו, ניתן ללמוד, כי אפשר לעשות עם הזולת הדל, צדקה מן המשובח אף בקניה רגילה... וכך מסופר על הרה"צ רבי זליג ברוורמן זצ"ל:

כאשר היה רבי זליג בא לשוק כדי לקנות פירות וירקות, היה נוהג באופן הקניה שלא כדרך העולם. למשל: כשהיה קונה ענבים, היה בוחר לעצמו דוקא את הענבים הבודדים שנשרו מהאשכולות ונפלו לתחתית הארגז, אותם היה אוסף לתוך השקית שבידו.

כששמעו זאת מכריו, הביעו בפניו את פליאתם, על מה ולמה מקפיד לבחור דוקא את אותם ענבים תלושים, שבדרך כלל הקונים רגילים להשאיר אותם במקומם, מדוע אינו מעדיף לקנות אשכול גדול ויפה?

השיב להם רבי זליג: "אני רוצה להטיב בכך עם המוכר. שהרי אם לא אקח אותם, יאלץ המוכר לזרוקם ויגרם לו הפסד. ובאמת ענבים אלו התלושים, אינם שונים בטעמם מאלו שמחוברים לאשכול, וא"כ מדוע שלא אקח אותם ובכך אסייע למוכר למכור את כל הסחורה?!"

בעין יפה וברוח נדיבה...

מעשה באברך מארץ ישראל שהגיע לאמריקה עם אמו החולנית, שהיתה במצב קשה. הוא בא לבית כ"ק האדמו"ר מצאנז זצ"ל וסיפר לו את סיבת בואו לאמריקה. נענה הרבי ואמר:

"הלא הטיפול יעלה בדמים מרובים, אתן לך גם אני משח"ו... והושיט לו שטר של עשר דולר. האברך חש מאוכזב ונכלם מן ה"נדבה" הזעומה, אך לא אמר מאומה.

לבסוף, כשעזבה אמו את בית החולים והבן ביקש לסדר את התשלום, נאמר לו: "איך צורך בתשלום, החשבון כבר נפרע..."

השתומם האברך: "כיצד ומתי נפרע החשבון"? התברר, כי מיד בתחילת הטיפול, הפקיד אצלם הרבי המחאה בנקאית בסכום גדול, שהספיק לכיסוי כל החוצאות.

במחיצתם

עלון "איש לרעהו" פרשת זיחי הוקדש לעילוי נשמת
ר' יצחק בן ר' אהרן זאב הכהן שיינקוף ז"ל

נלב"ע יז טבת תשס"ט
ת. נ. צ. ב. ה.

החוטא לחברו צריך לפייסו ולבקש מחילתו!

נלמד מהפסוק: "ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אותו ויעזו אל יוסף לאמר... אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע..." (פרק נ-טו, טז, יז)

ופירש רש"י (מהמד"ר): "מהו ויראו! הכירו במיתתו אצל יוסף, שהיו רגילים לסעוד על שולחנו של יוסף והיה מקרבן בשביל כבוד אביו, ומשמת יעקב לא קרבן". [ובתנחומא איתא: מה ראו שפחדו! ראו בעת שחזרו מקבורת אביהם שמברך על הנס שנעשה לו בבור שהשליכוהו בתוכו].

אדם שחירף וגידף את חברו או הכהו בידו ולא ביקש סליחתו, אין לו תקנה עד שיהיה מוכרח לבוא שוב לעולם הזה בגלגול ולפייס את חברו שחטא כנגדו!

דברים נוקבים אלו אמר החפץ חיים (מובא במעשי המלך - פרשת האזינו), וביאר בזה את הפסוק (תהלים יט-י) "משפטי ה' אמת צדקו יחדיו". מדוע דוקא באופן זה נכיר שמשפטי ה' אמת?

ביאר החפץ חיים: אדם שהוכרח לשוב לעולם בגלגול כי כך נגזר עליו, בגלל עוונו, הריהו בוכה וצועק בקול מר על החטא הגדול הזה ותובע על מה שבראהו הקב"ה בגילגולו הראשון להיות עשיר, ועשיר יענה עזות ולכן היה בו העוץ והחוצפה להכות את חברו ואלמלי היה נברא עני לא היה מעיז פניו עד כדי כך לחרף את חברו ולהכותו, ומתחנן לבוראו לבל יוכרח לרדת שוב לעולם השפל.

ואולם מכיון שמוכרח הנפש להתגולל שוב לעולם הזה, אזי הוא מתחנן לכל הפחות שיברא הפעם עני ונכה רוח או בעל מום למען לא יוכל עתה להכשל שוב בחירוף והכאת חברו. ואולם המקטרג דורש שיברא דוקא עשיר ושלם בגופו כדי שאז יוכל לעשות תשובת המשקל על חטאו בגלגול הראשון.

ואמנם רק אחרי תפלות ותחנונים ופרקליטים טובים מתעורר עליו הזכות ומתקבלת בקשתו מהבורא להברא עני ובעל מום. מעתה ידע אותו אדם שמתאוונן בעולם הזה על רוע מזלו ובמיוחד על עניותו או על מום בגופו, כי שכת לגמרי שבעמל רב ובתחנונים גדולים זכה לכך שיברא עני, למען לא יפגע בחברו. הוא שאמר הכתוב משפטי ה' צודקים דוקא "יחדיו" כשיודעים מה שאירע קודם שבא לעולם, או-אז יוכח כמה משפטי ה' אמיתיים וצודקים הם, וכי עניותו לזכות גדולה תחשב לו. עכ"ד הח"ח.

והחפץ חיים עצמו, עד כמה נזהר לקיים את מה שדורש, כפי שתוכיח העובדה, שעוד בהיותו בחור בן שש עשרה, דרך פעם שלא במתכוון על רגלו של אדם. ואם כי ספק גדול היה בדבר האם בכלל הרגיש הלה בכך, אעפ"כ פייסו הח"ח על כך בערב יום הכיפורים.

ותמיד נימק את זהירותו הרבה בענין זה, באומרו כי חטא ש"בין אדם לחברו" מסוכן הוא יותר מאשר חטא ש"בין אדם למקום", שכן הקב"ה מצוי תמיד ובכל מקום בכדי לבקש ממנו סליחה, ואילו בחטא שבין אדם לחברו, הרי עלול הנפגע לנסוע למדינת הים, אז הדבר מר כלענה, היאך יטרח לפייסו בשעה שאפילו כתובתו אינה ידועה לו...

פיוס לפני משורת הדין

סיפר הגרא"ל שטיינמן שליט"א: פעם נכנסו לפני הגאון רבי חיים סולובייצ'יק זצ"ל, שני בעלי דין והציעו בפניו את טענותיהם. רבי חיים אמר להם כי לדעתו כדאי שיבואו לידי פשרה, אך אחד מהם עמד על כך שיעשו דין תורה גמור, ועל אף הפצרותיו של רבי חיים שיעשו פשרה ביניהם לא הסכים הלה בשום אופן.

בלית ברירה פתח רבי חיים בדין תורה, ובסופו של דבר יצא ההוא חייב בדין... הוא נפגע מאד והתריס כנגד רבי חיים בחוצפה. אך רבי חיים שתק.

בערב יום הכיפורים, יצא רבי חיים מביתו עם שלושת בניו, רבי ישראל גרשון, רבי שלמה, ורבי יצחק זאב, כדי לבקש מחילה מאותו אדם (כפי שנהג האמורא רב בגמרא יומא פז).

לאחר שהגרא"ל שטיינמן סיפר מעשה זה בשיעור שמסר לתלמידים, הוסיף והצביע על שני מסרים שיש ללמוד בנוגע למעשה זה: א) טבעו של אדם שהוא אינו נרגע כל זמן שלא ביזה את שכנגדו, וזה ממש לא מובן: מה הוא ירויח מכך שההוא יתבזה?! אמנם תהיה לו תחושת נקימה, אבל לא ישיג רווח מעשי וכבודו שלו לא ישוב לו, ואדרבה, במקרים רבים עלול להפסיד עוד.

ב) הלא הקב"ה כן מוחל לאלו שחטאו כנגדו, ואף כי מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול, הוא נוהג עמנו לפני משורת הדין בהיותו חנון המוכן לסלוח. אם כן, מן הדין הוא שנדבק במדותיו אף אנו.

רבי אהרן לייב

"פיוס" לרפואה...

סיפר הגה"צ רבי מתתיהו סלומון שליט"א: פעם נחלה הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל וראו בו סימני מחלת הצהבת. מטבעה של מחלה זו להמשך מספר שבועות. והנה לפליאת התלמידים הופיע רבי אהרן בישיבתו אחרי ימים אחדים, בריא ושלם ולא נראה בו כל רושם של המחלה.

נתברר שמיד עם פרוץ הצהבת, עשה רבי אהרן חשבון הנפש עם לבבו על מה ולמה הגיעתו ככה, ונזכר כי תקופה קצרה קודם לכן, נחלה אחד מתלמידיו באותה מחלה, ומחמת סכנת ההתדבקות נמנע רבי אהרן מלבקר. ואף שהתלמיד הבין זאת, אך עכ"פ נצטער מעט על שהיה לו לשבת בודד מחוץ למחנה כמצורע. הבין רבי אהרן כי זוהי סיבת מחלתו מפאת אותו צער של תלמידו.

על כן קרא לו, ביקש מחילתו ודיבר עמו כשעה דברי ריצוי ופיוסין עד שווידא כי אותו תלמיד מחל לו בלב שלם, ומיד לאחר מכן חלפה המחלה ממנו כלא היתה!

ישורון - י

"סלח ומחל על שגגתי"...

פעם אחת, כשאמר הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל תהלים ולא רצה להפסיק בדיבור, קרא לאחד ממקורביו ורשם לו בפתק שילך אל המשגיח המתגורר בקצה רחוב פלוני, למסור לו דבר בשמו.

הלך השליח עפ"י הכתובת הזו ולא מצא את האיש. לפתע ראה את הרב צדקה ממהר לקראתו ומתחנן: "סלח ומחל לי על שהטרחתיד חניכם... בשגגה טעית... המשגיח מתגורר בקצה השני של הרחוב ולא כמו שכתבת"...

ועדיין לא נתקררה דעתו. כשחלפו חודשים אחדים מאותו מעשה, בערב ראש השנה, עדיין זכר היטב את המאורע, ופנה שוב לבקש מן האיש סליחה ומחילה...

וזאת ליהודה

סליחה על הרמת הקול...

סיפר תלמיד: פעם אחת באמצע שדיבר הגאון רבי שמואל רוזובסקי זצ"ל עם תלמיד, היה נדמה לו שהרים את קולו יתר על המדה. פנה רבי שמואל אל הבחור וביקש את סליחתו ואמר:

"אם אולי הרמתי את קולי, תדע לך שהתורה רתיחה בי, אבל אל תראה בזה שום דבר!"

ראש הישיבה

זכות גדולה לסייע ולתמוך בתלמידי חכמים שמקדישים עצמם ללימוד התורה בלבד!

נלמד מהפסוק: "זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות"... "יששכר חמור גרם" (פרק מט-יג, יד).

ופירש רש"י: שהיה זבולן עוסק בפרקמטיא וממציא מזון לשבט יששכר (תנחומא) והם עוסקים בתורה. הוא שאמר משה (דברים לג) שמח זבולן בצאתך ויששכר באוהלך, זבולן יוצא בפרקמטיא ויששכר עוסק בתורה באהלים.

דברים מאלפים בשבת החזקת תלמידי חכמים כתב **הים של שלמה** (חולין פג-ט) וזה לשונו: "ושמעתי שחכם אחד ונקרא **הרשב"ץ** האריך בתשובתו והחזיק ידי הפרושים... שהדיינים והמלמדים העוסקים במלאכת שמים היו נוטלים שכרם מתרומת הלשכה... שאם לא כן כבר היתה בטלה תורה מישראל, כי אי אפשר לכל אדם לעסוק בתורה ולהחכים בה וגם להתפרנס ממעשה ידיו כמו שהוא יגע בעניני הרפואות. ועוד אני אומר: מי שהוא בעל ישיבה ומרביץ תורה ברבים וכו'... וא"א לו שילך מביתו כי אם לדבר מצוה, אין הוא בידו אם לא יקבל מאחרים".

בעל ה"מכתב סופר" (בדרשות מכתב סופר) המחיש בשם אביו בעל **החתם סופר** עד כמה יש לתלמידי חכמים ולומדי התורה להכיר טובה למחזיקי התורה התומכים בהם כזבולון ליששכר והמשיל על כך משל:

למה הדבר דומה? לאדם שהלך ברחב בבגדי יקר נקיים מכל רבב, ונעלו מצוחצחים עד ברק. אבל הדרך מרופשת היתה. בוססו רגליו בשלולית ונעלו כוסו בבוץ, אף שולי מעילו התלכלכו.

התמרמר האיש וצעק על רגליו: "בגללכם, בגלל שבוססתם ברפש, התלכלכו נעלי היפות והוכתמו שולי המעיל..."

השיבוהו רגליו: "מה תכעס עלינו, במקום להכיר לנו טובה! הרי לולא התנדבנו לשאתך, על כרחך מתנהל היית על ידך וגורר כל גופך ברפש, ומתלכלך כל כולך! כמה ליכלוך נטלנו על עצמנו וחסרנו ממך, ועוד תבוא עלינו בטענות!?" כמובן הצדק עמם.

והנמשל: הלא כל עם ישראל כגוף אחד! גדולי הדור הם ראשי העדה, ויש שהם בבחינת לב וגוף, ועד להמון העם תומכי התורה שהם בבחינת הרגלים. והנה לומדי התורה אורגים לעצמם בגדים נאים ומרהיבים, בתורה ובמצוות ובמעשים טובים. אבל המון העם הטרוד על המחיה ועל הכלכלה, אין להם פנאי לעסוק בתורה ונכשלים הם בכמה מן העבירות, מבוססים הם ברפש. והראש כועס על הרגלים המלכלכות את הנעלים ושולי הבגד, והגוף בכללותו מתכער על ידם.

ואולם אותם תומכי התורה טוענים בצדק: הרי לולא הם, היה על תלמידי חכמים ולומדי התורה לצאת מאהלה של תורה, וכלום לא היה דבק בהם רבב? אם כן, כמה חייבים לומדי התורה להוקיר את תומכי התורה מהמון העם ולקררם!

לדעת כ"ק האדמו"ר מסטאמר - רבי יואל טיטלבוים זצ"ל התמיכה בת"ח עניי ארץ ישראל ע"י מחזיקי תורה מחו"ל, מזכה אותם שמקיימים בזה מצוות ישוב ארץ ישראל. וכך כתב (בספרו **יואל משה** - מאמר ישוב א"י): הנה כל הגדולים שבדורות הקודמים עוד מהרבה מאות שנים צווחו ככרוכיה להחזיק עניי ארץ ישראל, וכתבו כולם שגם המחזיקים מחו"ל את העוסקים בתורה בארץ ישראל מקיימים בזה מצוות ישוב ארץ ישראל, שיש להם חלק בעסק התורה בארץ ישראל.

"מן היושר שתנדוב"...

בהיות הגאון **רבי אלחנן וסרמן** זצ"ל במריאבנד הגיע אליו מברק אזעקה ממנהלי ישיבתו בברנוביץ שאמאפיות והקצבים חדלו לספק לחם ובשר למסעדת הישיבה בגלל חובות מרובים.

בצר לו פנה רבי אלחנן אל **כ"ק האדמו"ר מגור רבי אברהם מרדכי אלטר** זצ"ל (בעל **אמרי אמת**) שגם הוא בא למריאבנד באותו זמן עם פמליה גדולה של חסידים. רבי אלחנן ביקש באמצעות שליח להועיד לו שעה מסוימת לשיחה עם הרבי. בהכנסו, קידם אותו הרבי בסבר פנים ידידותי חם וחלק לו כבוד.

פתח רבי אלחנן ואמר: חז"ל הורו "מי שיש לו צער בתוך ביתו ילך אצל חכם"... לכן באתי אליכם. הוא שלף מכיסו את המברק והראהו לאדמו"ר.

שאל הרבי: "ובמה יכולני לעזור לכם?" השיבו רבי אלחנן בתמימות: מן הראוי לקרוא לכאן עשרה גבירים מאנ"ש, להורות להם שינדבו כל אחד מכספו מאתיים וחמישים זלוטי, ולתת עליהם היום ברכה..."

מיד שלף הרבי מחיקו את מטפתו, ופרש אותה לפניו על השולחן בכדי לצבור הסכומים בתוכה. אחר שלח את משמשו לקרוא אליו חסיד פלתי מן הנמצאים כעת במריאבנד. תוך רגעים נכנס האיש, והרבי פנה אליו קצרות: "הנה לפנינו רבי אלחנן תלמידו של החפץ חיים... בישיבתו בברנוביץ רעבים ללחם ומצבו דחוק... מן היושר שתנדוב מאתים וחמישים זלוטי..."

מבלי לפצות פה הוציא החסיד מארנקו את הסכום כפי שנקב הרבי, שלשל את המטבעות אל תוך המטפתו, בפוסעו אחורנית לאיטו במורא ובחרדת קודש, כמבקש לשוב על עקבותיו החוצה.

באותו רגע התעורר רבי אלחנן ושאל את הרבי: "מה עם הברכה? הלא מדובר היה שיוסיפו למנדבים ברכה?" נעתר לו הרבי ויברך את האיש ממיטב הברכות כמובטח למחזיקי תורה.

אחריו שלח לקרוא בזה אחר זה עוד אנשים ממקורביו. נגידים נשואי פנים, שקיימו באותו מעמד את מצוות הרבי בלי להניד עפעף וזכו בברכתו.

רבי אלחנן

"הצורך הזה גדול יותר"...

אחת הישיבות בארץ ישראל, ובה כמאתים תלמידים מצויינים נקלעה למצב כספי חמור, עד שהגיעו לפת לחם ממש. האברכים לא קיבלו תמיכתם והמצב היה בלתי נסבל.

כאשר ראו ראשי הישיבה את המצב, הודיעו לתלמידים כי מאחר ואינם מסוגלים להחזיקם, עליהם לחפש מקום שיוכלו לקבל שם לאכול ואם יש קמח יש תורה.

התלמידים לא רצו לעזוב והמשיכו ללמוד. בבוקר היו התלמידים מחפשים להם קצת מזון וישבו ללמוד. אף האברכים נשארו ללמוד והשליכו יתבם על השי"ת.

ניגש אחד ממקורבי **הגר"י קנייבסקי - הסטייפלער** זצ"ל, וסיפר לו דברים כהווייתם, וביקש ממנו המלצה אולי יוכל לסייע משהו בידם. מיד קם הסטייפלער ממקומו וניגש לחדר השני. הוא הוציא מתחתית הארון כמה אלפי זולר ומסר אותם לידי האיש באומרו לו כדברים האלה:

"כסף זה אני שומר למעלה מעשר שנים כדי לעזור בנישואי נכדיי, אבל הצורך הזה גדול יותר! תיסע לישיבה בבוקר השכם ותחלק את כל הכסף לאברכים הלומדים שם, ואח"כ תדאג שיביאו לישיבה קצת אוכל. תקים "ועד" שיטפל באיסוף וחלוקת הכספים, עד שפרנסי וראשי הישיבה יתאוששו ויחזרו למסלולם".

הוסיף הסטייפלער ברכה חמה מעומק ליבו ואף כתב המלצה בעבורם. קיים האיש שליחותו, ואכן תוך תקופה קצרה חזרה הישיבה לפרוח ומצליחה עד עצם היום הזה.

תולדות יעקב

ומי כעמך ישראל

בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

השרשרת ממשיכה!

לזכות בזרע של קיימא? רבי חיים הקריא באוזניו את דברי הגמרא במסכת חולין (דף פ"ט ע"א) "אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה שנאמר תולה ארץ על בלימה" וסיים: "אם לזה שבולם את עצמו בשעת מריבה יש כוח לקיים את כל העולם, הרי שגם יש לו את הכוח לברך אותך בבן!"

ר' אפרים יצא את הבית.

הוא הסתכל אנה ואנה ותהה איך למצוא מועמד שיברך אותו. הסיטואציה המתאימה נפלה לידי מוקדם מן הצפוי...

* * *

היה זה באולם שמחות. חתונה אליה נכנס יחד עם ידידו. מיד עם כניסתם קידמו קריאות גסות את ידידו. מסתבר שהיה מדובר ב"שכן טוב" שהחליט לחסל עניינים עם ידידו קבל עם ועדה. הידיד נערך להשיב לצועק מנה אחת אפים אלא שאז נצמד אליו ר' אפרים וביקש: "אל תענה לו! אני מבקש ממך אל תענה לו!"

הצעקות נרגעו, הידיד ניצל את השקט כדי לשאול "למה לא לענות? והרי אתה רואה שהוא מלבין את פני ברביסו!" ר' אפרים ביקש שוב "אל תענה לו!" אלא שהבקשה נבלעה בגל הצעקות החדש בו פתח השכן המסוכסך.

"אתם יודעים למה הוא שותק?" שאל השכן בפאתוס והשיב: "הוא שותק כי אין לו מה לענות. הוא שותק כי הוא יודע שהוא ג-ג-ב!" בשלב זה היה ברור שהידיד יענה. הרי הוא חייב להציל את כבודו. הידיד כבר פתח את הפה ור' אפרים זינק מולו בידיים רועדות: "אני מתחנן אליך! אל-ת-ע-נ-ה-לו! אני אחר כך אספר לך הכול. בבקשה. תשתוק!"

כאשר שכך גל הצעקות, הוביל ר' אפרים את הידיד הצידה. נעמד מולו בהכנעה וביקש: "תברך אותי בזרע של קיימא". הלה פרץ בצחוק "תגיד ר' אפרים מה קרה לך?" הוא חזר בתוקף על הבקשה וזה החליט שלא לפגוע ברגשותיו ומלמל: "השם יברך אותך בבן זכר בזאת השנה".

וכך הוזה:

* * *

חזרנו לסיפור שלנו.

ובכן, השכן שלי 'אברהם' ניצל את ההזדמנות, וביקש מראובן שיתפלל על דודתו שנישאה בגיל מבוגר ומה שתיים עשרה שנה לא זכתה לזרע של קיימא. ראובן התפלל בירך ובתוך תשעה חודשים בדיוק התקיימה שמחת הברית!

הברית התקיימה ביום שלישי, כ"א חשוון תשע"ז.

"היו שאמרו: את הסנדקאות צריך לתת למרצה..." מסיים השולח בהומור דק. את סיפורו השני - שקשור בראשון - נפרסם בס"ד בשבוע הבא!

אני רוצה לספר לכם שני סיפורים אמיתיים לחלוטין - די טריים - בנושא הוויתור, ועד כמה בכוחו לפעול ישועות! - כך נפתח המכתב האחרון שהגיע אלינו.

הכותב, כמרבית הציבור, מעדיף להצטנע ולהותיר את שמו שמור במערכת, ואנו מכבדים את בקשתו. במקרים רבים כואב לנו שאין את האפשרות לפרסם את שם השולח, דבר שמעניק יתר אמיונות לסיפור. אמנם, במקרים מעין אלו בהם פרסום השם עלול - בעקיפין אמנם - לפגוע בצנעת הפרט, ברור מה עדיף על מה.

* * *

וכעת, לגופו של סיפור!

יש לי שכן בשם 'אברהם'.

לפני כעשרה חודשים, בחודש אדר א' תשע"ו, הוא השתתף בהרצאה יחד עם חבר שלו - 'ראובן'.

בעיצומה של ההרצאה פנה המרצה אל ראובן וביקש 'תעמוד שנייה'. הוא נעמד ושמע את קולו של המרצה שואל באוזני מאות המשתתפים: 'האם גם אתה היית רוצה שידברו בשעה שאתה מוסר הרצאה?'

כן. ראובן חטא בפטפוט עם אברהם באמצע ההרצאה. אך האם זה העונש שהגיע לו? האמנם זו התגובה המתבקשת?

'כעת אתה יכול לשבת' הכריז האיש בנדיבות לב בלתי-מצויה... וראובן החליף צבעים כמו סוכריה חמוצה. אין צורך לתאר את הבושה שספג לעיני הנוכחים הרבים.

* * *

למרבה הפלא המשיך אברהם לשוחח עם ראובן - אבל הפעם באמת היה במדובר בדברים העומדים ברומו של עולם, כאלה אינם סובלים דחייה כלל וכלל.

'תתפלל עכשיו על דודה שלי' לחש לו אברהם בתחינה ובתחנונים 'היא כבר בת שלושים ושמונה, נישאה לפני שתיים עשרה שנה ועדיין אין לה ילדים! השם שלה: --- בת --- שתפקד בזרע של קיימא!'

מה בער לאברהם לבקש זאת מראובן בדיוק הרגע! [ועוד באמצע ההרצאה - למרות הסיכון הנורא הכרוך בכך...]

ניתן להשיב על השאלה דרך כמה מילים, וניתן להמחיש את התשובה באמצעות סיפור מדהים שהתפרסם בעבר כאן במדור. נביא אותו בקצרה:

ר' אפרים (שם בדוי) נישא כבר לפני 17 שנה ועדיין לא זכה להיפקד בזרע של קיימא. בשלב זה כבר היה אחרי כל הסגולות למיניהן. כבר עשה הכול חוץ מדבר אחד: להתייאש. החליט להגיע לבית הקטן בבני ברק, ברחוב רשב"ם 23 - מעונו של מרן **רבי חיים קניבסקי שליט"א**.

שאל בפשטות: ניסיתי הכול, מה עוד אני יכול לעשות כדי

היית מעורב בסיפור שקשור לבין אדם לחבירו? שמעת ממקור ראשון?

ספר לנו עכשיו! פקס: 077-7671812 דוא"ל: ahavemet@012.net.il